

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Sherryl Woods

Horgászszerencse

Jackie Merritt

Tétova szerelem

Jane Toombs

Sólymok röpte

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Serryl Woods, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Patrick's Destiny* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Kőszeghy Viktória

© Harlequin Books S. A., 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Bachelor Takes a Wife* (Harlequin, Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Járdán Eszter

© Jane Toombs, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *Trouble in Tourmaline* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Vásárhelyi Zsolt

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 333. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-191-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sherryl Woods

Horgászzerencse

1. FEJEZET

A Maine állambeli Widow's Cove-ba későn érkezett meg a tavasz, ám Alice Newberrynak ez teljesen megfelelt. A kopár téli táj és az óceán felől fújó jeges szél jobban illett a lelkét mardosó büntudathoz, mint a tavasz üde zöldje. Környezete éppoly hideg és könyörtelen volt, mint a szíve.

Ezen azonban igyekezett javítani, sőt tulajdonképpen pontosan ezért tért vissza a festői kis halászfaluba, ahol felnőtt. Nyolc éve Alice csúnyán összeveszett a szüleivel, és elhagyta szülőfaluját, hogy bizonyítsa: igenis képes boldogulni a támogatásuk nélkül.

Így is lett. Elvégezte az egyetemet, ahol tanítónői diplomát szerzett, így már évek óta főállásban terelgette más csemetéit. Úgy gondolta, bőven ráér még kibékülni a szüleivel és családot alapítani.

Ám alig egy éve, egy viharos nyári éjszakán John és Diana Newberry meghaltak, miután autójukkal lesodródtak az útról és a tengerbe zuhantak. A rendőrségtől kapott telefonhívás annyira megrendítette a lányt, mint még soha semmi. Nemcsak a szüleit, hanem a velük való békekötés utolsó lehetőségét is elveszítette.

A lány tanévzárás után hazajött, hogy elrendezze a hagyatéki ügyeket. Sok időt töltött a kedves, tengerre néző házban, ahol megpróbált megbékélni a szép idők és a keserű elválás emlékével. Hamarosan azonban ráébredt, hogy ezt nem lehet néhány hét alatt elvégezni; így megpályázott egy állást Widow's Cove-ban, majd augusztusban végleg hazaköltözött.

Első tanéve az iskola-előkészítőben szinte észrevétlenül telt-múlt. Az évszakok váltakozását csak az őszi levélhullás, majd a zord tél sivár látképe jelezte, no meg saját kegyetlen gondolatai. Csak most, április közepén kúszott be a tavasz a faluba. Alice-t bosszantotta, hogy míg a természet idén is újjászületik, ő ugyanolyan magányos és büntudatos maradt, mint azelőtt.

Eközben kis óvodásain kezdett úrrá lenni a tavaszi nyughatatlanság: olyanok voltak, mint egy zsák bolha. A lány aznap is két verekedésnek vetett véget, mesét olvasott a gyerekeknek, majd ebéd előtt megpróbálta ráncba szedni őket, mielőtt végleg feladta a küzdelmet. A teremben fülsiketítő zaj tombolt, ami egy tucat óvodástól elég szép teljesítménynek számított. Alice-nek megfájdult a feje.

Némi fellélegzésre vágyva összecsapta a tenyerét, és figyelmet kért. Mivel ez a módszer nem működött, odament a főkolomposhoz, vagyis Ricky Fosterhez, és szúrós pillantással nézett rá, amíg a kisfiú bűnbánó arccal oda nem fordult hozzá.

– Elnézést, Miss Newberry – szólt lesütött szemmel Ricky, mire társai rögtön követték a példáját, és leültek a helyükre.

– Köszönöm, Ricky. Mivel ilyen gyönyörű napunk van, arra gondoltam, magunkkal vihetnénk az ebédünket, és kimehetnénk sétálni – jelentette be Alice. A friss levegő és a testmozgás talán enyhít valamit a gyerekek tavaszi szünet előtti nyugtalanságán, és délután megtarthatja nekik a foglalkozást. Sőt előfordulhat, hogy az ő rosszkedve is enyhül.

– Ez az! – lelkenedett Ricky, és a levegőbe bokszolt.

Örömujjongását általános éljenzés követte, ami új lendületet adott Alice lüktető fejfájásának. Ám még így sem bírta megállni, hogy ne mosolyogjon a gyerekek buzgóságán. Éppen ez a kitörő lelkesedés és a világ dolgaira való gyermeki rácsodálkozás indította arra, hogy tanítónő legyen.

– Rendben – bólintott. – A szabályok a következők: rendezett, egyenes sort alkotunk. Végig együtt maradunk. Amikor megérkezünk a parkba, megesszük az ebédünket, azután visszajövünk ide. Tilos futni! Tilos lökdösődni és rendetlenkedni! Ha bárki is megszegi a szabályokat, azonnal visszafordulunk. Érthető?

A kicsik itták minden szavát, és komoly képpel bólogattak, majd a végén kórusban igent kiáltottak. Alice persze sejtette, hogy úgylis el fognak feledkezni minderről, amint kiteszik a lábukat a szabadba, de ez nem szegte kedvét. Eddigi pályafutása során még egy gyerek sem nőtt a fejére, vagy ha mégis, akkor sem sokáig.

– Mindenki becsomagolta az ebédjét? – kérdezte a csoportjától.

A gyerekek a magasba emelték uzsonnás dobozaikat.

– Akkor párosával álljatok sorba! Ricky, te gyere előre Francesca mellé!

A kisiú utálkozó grimaszt vágott. Francesca félénk lány volt, aki mindig betartotta a szabályokat. Talán jó hatást gyakorol Rickyre, gondolta derűlátóan Alice.

Gond nélkül odaértek a közeli parkba, amit játszótérnek használtak. Amíg a gyerekek az asztaloknál ülve ebédeltek, a lány a nap felé fordította arcát, hogy a simogató, meleg sugarak enyhítsék kízó fejfájását. Ám alig csukta be a szemét, amikor valaki eszeveszetten rángatni kezdte a karját.

– Miss Newberry, Ricky elszökött! – suttogta rémülten Francesca.

Alice rögtön végigpásztázta tekintetével a parkot. Kisvártatva észrevette a kis szökevényt, aki egyenesen a vízpart felé tartott, noha tudta, hogy nem szabad arra csatangolnia.

– Ricky Foster, azonnal gyere vissza! – ordította teli tüdőből Alice. A kisiú habozott. – Most azonnal! – ismételte a lány.

Ricky jól láthatóan felsóhajtott, majd vonakodva visszaszaladt a többiekhez. Alice csípőre tett kézzel várta.

– Fiatalember, te is tudod a szabályokat! Mégis mit képzelsz?

– Most futottak be a halászhajók. Csak meg akartam nézni, fogtak-e halat – felelte tárgyilagosan a kisiú. – Megkértem Francescát, hogy ne áruljon be, mert úgyis mindjárt visszajövök. – Szúrós pillantást vetett a kislányra. – Miért kellett beköpnöd?

– Nem Francesca követett el hibát – hívta fel a figyelmét Alice, miközben a kislány szemét elöntötték a könnyek.

– De olyan jó, amikor kikötnek a hajók! – Ricky könnyörgő pillantást vetett a tanítónőre. – Menjünk le a partra mindannyian! A délutáni foglalkozás pedig szólhatna a halászatról!

Alice elgondolkodott a javaslaton. Még úgy is lenne idejük megtartani a foglalkozást, ha öt percre kimennének a partra. A lány még emlékezett rá, hogy gyermekkorában ő is ugyanilyen vásott volt, és alig várta, hogy a nedves homokba gázolhasson, és a hullámok nyaldossák a lábát.

– Miért kellene megjutalmaznom téged azért, mert rosszul viselkedtél? – fordult Rickyhez. Elvből nem adta be a derekát első szóra.

– Ez nekem nem jutalom – érvelt álszent módon a kisiú. – Mindenki számára büntetés lenne, ha nem mehetnénk ki a partra. A többiek pedig nem érdemelnek büntetést.

– Ez igaz – sóhajtott fel Alice. – Rendben, odasétálhatunk a halászbárkákhoz. Ismétlem: *sétálhatunk*. Nem szabad futni! Világos?

– Igen – biccentett Ricky.

A lány elégedetten nyugtázta, majd megkérte a gyerekeket, hogy rakjanak rendet maguk után, és álljanak sorba. A kicsik engedelmes angyalkák módjára várták, hogy elindulhassanak. Alice tudta, hogy valójában korántsem ilyen idilli a helyzet, de arra még ő sem számított, hogy ilyen hamar megváltozhat minden.

Ricky észrevett valamit, és ordítva elrohant, fittyet hányva az ígéretére, miszerint a csoporttal marad. Három másik gyerek követte. Francesca könnyekben tört ki, míg Alice hasztalanul kiáltozott Ricky után. A tanítónő a szökevények után szaladt, nyomában a többi lurkó, akik örültek, hogy futkoshatnak.

Amíg engedetlen óvodásait próbálta elkapni, Alice azon tűnődött, vajon hol siklott félre ennyire az élete. Arra jutott, hogy bármikor kezdődött is a mélyrepülés, még most is tart, és valami azt súgta neki, hogy még nem érte el a lejtő alját.

Egy csapat gyerek dübörgött végig a rozoga mólón a biztos katasztrófa felé. Patrick Devaney hallotta hangos örömkialtásaikat, és éppen akkor pillantott rájuk, amikor a főkolompos megbotlott egy meglazult deszkában, és beleesett a jéghideg, tajtékos vízbe.

Patrick cifra szitkot motyogott, és ösztönösen a kisiú után ugrott az Atlanti-óceánba, hogy felnyalabolja, majd a móló szélére ültesse, mielőtt az egyáltalán felfogta volna, milyen közel járt a

halálhoz. Még ha történetesen jól tudott is úszni, a fagyos víz egy szempillantás alatt megbénította volna.

A férfi ezután a gyerekeket kísérő nőhöz fordult:

– Ezt meg hogy képzeled?

A lányt láthatóan megbénította a sokk: az arca kipirult, és úgy tűnt, válaszolt valamit. A következő pillanatban viszont – Patrick legnagyobb rémületére – felzokogott. A férfi alig bírta visszatartani a káromkodást, amely kikívánkozott belőle. Egy majdnem halálos baleset és egy síró nőszemély: egy napra kissé soknak találta mindezt.

Nagyot sóhajtván a halászhajója fedélzetére ugrott, felkapott egy pokrócot, és a didergő kisfiúra terítette. Ezután ő maga is gyapjúkabátba cserélte átázott flanelingét, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a kisfiúról.

– Jól vagy, haver? – kérdezte kis idő múlva.

– Igen, csak fázom – bólogatott kerekre tárgult szemmel, fogvacogva a fiúcska.

– Valóban nem ez a legmegfelelőbb nap arra, hogy úszni induljon az ember – hagyta helyben Patrick.

A fiú óvatosságot vetett rá.

– Ne tessek hibáztatni Miss Newberryt! – kérlelte. – Megbotlottam. Nem ő tehet róla.

A férfinak voltak fenntartásai az utolsó mondat igazságát illetően. Ép elméjű ember nem hoz le egy csapat izgága kisgyereket a mólóra – amely magánterület – anélkül, hogy megfelelően gondoskodna a felügyeletükről. Ismét szúrós pillantást lövellt a fiatal nő felé, aki szemlátomást már abbahagyta a sírást, és a szárazföldre terelgette óvodásait.

– Miss Newberry irtó dühös lesz rám – avatta be Patricket a kisfiú. – Azt mondta, ne szaladgáljunk. Együtt kellett volna maradnunk.

A férfi nehezen tudta elfojtani mosolyát egy ilyen hasztalan utasítás hallatán.

– És miért nem fogadtál szót? – tette fel a jogos kérdést.

– Mert siettem! – vágta rá a fiú.

Patrick időközben felismerte a gyereket.

– Te vagy Ricky Foster, ugye? – kérdezte.

– Igen – bólogatott a kisfiú. – Honnan tetszik tudni?

– Apáddal egy iskolába jártunk. Legjobb lesz, ha felhívom és elmesélem neki, mi történt – mondta Patrick. – Haza kell menned, hogy minél hamarabb száraz ruhába bújhass.

– Majd én gondoskodom róla, hogy hazajusson – közölte kimérten a tanítónő.

– Biztos benne, hogy meg tudja tenni, miközben a többieket is szemmel tartja? – kételkedett a férfi, miközben fejével a gyerekek felé bökött, akik már most a szélrózsa minden irányába futottak.

A nő neméhez méltatlan szót motyogva visszament a gyerekekhez, és még egyszer összetrombitálta őket. Patrick egyszer csak megsajnálta őt, és odavitte a többiekhez a még mindig reszkető Rickyt. Abban bízott, hogy két felnőtt felügyelete meg tud akadályozni egy újabb balesetet.

– Vigyük őket Jess kocsmájába! – vetette föl. – Ott átmelegedhetnek, amíg maga felhívja Matt Fostert, hogy hazavigye a fiát. – Válaszra sem várva elindult a mondott irányba, de ekkor férfias erővel megragadták a karját, így megtorpant.

– Nem hiszem, hogy egy kocsmában a legmegfelelőbb hely egy iskola-előkészítő csoportnak – közölte vele a tanítónő.

– Van jobb ötlete? – vont a szemöldökét Patrick.

– Visszavihetnénk őket az iskolába. Ezt kell tennünk. – A lány maga sem lelkesedett az ötletért.

Patrick megértette az érzéseit. Az iskola igazgatónője, Loretta Dowd már vagy százéves volt, és nem az engedékenységről híresült el. Gyerekkorában a férfi a saját bőrén tapasztalta ezt.

– Tehát Mrs. Dowd tudja, hogy maga kihozta ide a gyerekeket? – hitetlenkedett. – Mindegyiküknél ott a kilépőcédula?

– Nem – ismerte be mély sóhajjal a lány. – A kocsmában talán mégiscsak jobb ötlet, legalábbis pár perc erejéig.

– Nem lesznek sokan – nyugtatta meg Patrick. – A legtöbb halász már órákkal ezelőtt végzett.

És maga is tudja, hogy Molly mennyire szeret tyúkanyót játszani.

Jess kocsmája már három generáció óta szolgálta Widow's Cove halászeit. Jess már rég eltávozott az élők sorából, ám az unokája hozzá hasonló szellemben, azaz mindenfajta dekoráció esküdt ellenségeként irányította a helyet. Molly jéghideg sört és finom, gőzölgő halászlevet szolgált föl, törzsvendégeinek pedig csak ez számított.

Amikor Patrick és Miss Newberry bemasírozott a gyerekekkel, Molly kijött a bárpult mögül, és amint megpillantotta az ázott Rickyt, rögtön anyáskodni kezdett fölötte.

– Mi az ördög...? – kezdte, de végül csak legyintett. – Mindegy, nem fontos. Pillanatok alatt összedobok egy forró csokit. – A tanítónőre pillantva megjegyezte: – Szörnyen nézel ki, Alice! Ül le, mielőtt elájulsz itt nekem! Patrick, te rendezd el a gyerekeket, aztán vegyél föl száraz nadrágot és meleg inget, az ég áldjon! Még van néhány szegény nagyapa ruhái közül a spájzban. Szolgálj ki magad! Egy perc, és visszajövök. Közben felhívom Mattet, és megmondom neki, hogy jöjjön ide Rickyért.

Patrick jól tudta, hogy nem érdemes ellenszegülni Molly parancsainak. Ráadásul Alice Newberryre pillantva megállapította, hogy a lány jelenlegi állapotában nem tud intézkedni. A férfi gyanította, hogy a mai nap balszerencsés eseményei csak az utolsók voltak egy hosszú kudarc sorozatban.

Kicsivel együtt érzőbb szemmel mérte végig a tanítónőt. Szív formájú, szép arca falfehér volt, barna haját pedig kócosra borzolta a szél.

– Üljön le! – parancsolt rá, majd a bárpult felé indult.

A gyerekeknek bizonyára a forró csokoládé is megfelelt, de Alice-nek valami erősebbre volt szüksége. Sőt a férfi maga is szívesen legurított volna egy whiskyt. Kitöltött hát két pohárral, majd odavitte az asztalhoz, ahol a lány ült, és átnyújtotta neki az egyiket. Nem lepődött meg, amikor a tanítónő ijedten pillantott rá.

– Nem ihatom meg. Dolgozom.

– Ahogy gondolja – vont vállat Patrick, azzal felhajtotta a maga italát, és élvezte, amint az alkohol átmelegíti a testét.

Amikor letette a poharát, arra lett figyelmes, hogy Alice Newberry komoly tekintettel néz rá. Az ember el tudna veszni ebben az aranyló szempárban, ha hagyja magát, gondolta.

– Még meg sem köszöntem, amit tett – hálálkodott a lány. – Megmentette Ricky életét. Fogalmam sincs, mihez kezdtem volna, ha nincs ott.

– Akkor maga ugrott volna be utána – vágta rá a férfi.

– Biztosan nem – rázta a fejét Alice. – Leblokkoltam. Mintha lassított felvételt néztem volna, meg sem bírtam mozdulni.

– Csak egy pillanatra blokkolt le. – Patrick maga is meglepődött, hogy nem erősítette meg a lány önostorozó szavait.

– Nem is kell több ahhoz, hogy történjen valami. Egy szempillantás alatt megváltozhat minden. Az egyik percben az ember még ép és egészséges... aztán egyszer csak meghal.

A férfi megérezte, hogy Alice már nem Ricky Foster balszerencsés esetéről beszél, de nem akarta firtatni a dolgot.

– Igen, bármi megtörténhet – válaszolta közömbösen. – De minden jó, ha a vége jó. Amint Ricky száraz ruhába bújik, kutya baja lesz. És maga is rögtön rendbe jön, ha túljut az első ijedségen.

Alice meglepett tekintettel nézett rá.

– A mólón még nem hangzott ilyen nyugodtnak. Ha jól emlékszem, azt kérdezte, mit képzelek. Patrick megvonta a vállát.

– Akkor és ott ezt teljesen jogos kérdésnek éreztem. – Most azonban, hogy a veszély elmúlt, lassan kezdte megülni a lelkét a bűntudat. – Mellesleg én legalább annyira felelős vagyok a történetekért, mint maga. Amióta megvettem a kikötőhelyet, tudtam, hogy az a deszka meglazult, csak mindig elfelejték szögeket venni a barkácsboltban. Én már úgy megszoktam, hogy egyszerűen átlépek, más pedig nem szokott arra járni. Az a móló magánterület.

– Magánterület Widow's Cove-ban? – szólalt meg az őszinte döbbenet hangján Alice.

Patricket kissé felbosszantotta a lány reakciója.

– Én vettem meg, én fizettem érte – védekezett. – Miért ne tehetném ki a *Belépni tilos* táblát?

– Különösnek találom egy ilyen barátságos kisvárosban. A legtöbben nem érzik szükségét ilyesminek.

– Nem szeretem, ha zaklatnak. – Patrick nem akarta elmondani, hogy a táblát konkrét személyeknek szánta, de az sem zavarta, hogy a kiírás másokat is távol tart tőle.

Felpillantva észrevette Matt Fostert, aki éppen akkor lépett be az ajtón.

– Itt van Ricky apja – mondta megkönnyebbülten. – Elmesélem neki, mi történt, aztán visszamegyek a hajómra.

– Majd én beszélek vele – ugrott fel elszántan Alice. – Ez az én feladatom.

– Ahogy gondolja – legyintett a férfi. – Egy jó tanács: ha legközelebb sétálni szeretné vinni a gyerekeket, alaposan gondolja meg a döntését. Ha pedig útra kelnek, kerüljék el a mólót!

A lány szeme vészjóslóan megvillant. Mélyen belenézett Patrick szemébe, és így szólt:

– Ha legközelebb ilyen alkalom adódik, biztosíthatom, hogy figyelembe veszem a kérését, Mr. Devaney.

Nyugodt, szinte jámbor hangjába rosszul leplezett ingerültség vegyült.

– Ne hozza őket a területemre! – vetette el a színlelést a férfi. – És ez nem egyszerű kérés, Miss Newberry. Ez parancs.

Alice még akkor is döbbenetesen bámult utána, amikor Patrick váltott néhány szót Matt-tel, majd távozott.

Alighogy Patrick forró zuhanyt vett és száraz ruhába öltözött, a barkácsboltba indult, amely Widow's Cove központjában feküdt. Ez a majdnem végzetes baleset ráébresztette, hogy fel kell újítania a stégét.

De volt még egy sürgős ügy, amellyel kezdenie kellett valamit: az Alice Newberry iránt érzett zavaró érdeklődése. Azt még el tudta érni, hogy több gyerek ne essen hasra a stégén, de arra nézve nem volt használható ötlete, hogyan védhetné meg magát a tanítónőtől.

A régimódi barkácsüzlet zsúfolásig volt mindenféle rendű és rangú csavarokkal meg szerszámokkal. Patrick kiválasztotta a szögeket, amelyekre szüksége volt, és kezelt fadeszkákat is vett, hogy kicserélje a régieket.

Caleb Jenkins, aki ötven évvel ezelőtt vette át a boltot az édesapjától, semmit sem változtatott a helyiségen, kivéve az árukínálatot. Üdvözlésképpen biccentett Patrick felé, és elhúzta a száját, amit akár még mosolyként is lehetett értelmezni.

– Gondoltam, hogy beugrasz – jegyezte meg.

– Igazán?

– Hallottam, mi történt a kikötőben. – Ravasz-kás pillantást vetett Patrickre, amikor odaadta a nyugtát, majd hozzátette: – Úgy hallom, Alice Newberry elég rosszul viselte az esetet.

– Felzaklatták az események, de túl fogja élni. Végül is nem történt semmi baj.

– Nem hinném, hogy Loretta is ezen a véleményen lesz – csóválta a fejét Caleb. – Váltanod kellene vele pár szót.

– Nekem? – pillantott rá Patrick. – Miért keverednék bele az ügybe?

– Már késő ezen tűnődni – hívta fel a figyelmét Caleb. – A fiú a te stégedről esett a vízbe. És különben is, egy férfi segítsen egy nőnek, ha annak szüksége van rá! Ez az élet rendje.

Talán régen ez volt, felelte gondolatban a férfi. Nem volt róla meggyőződve, hogy Alice Newberry az ő segítségére szorul. Úgy érezte, hogy a lány ki tud állni magáért, ha kell, és nem értékelné túlzottan, ha ő a hős megmentő szerepében tetszelegne.

– Ha megtudom, hogy Miss Newberrynek segítségre lenne szüksége, beszélek Lorettával.

– Rendben van – húzta el a száját csalódottan Caleb.

– Gondolom, maga most rögtön rohanna az igazgatói irodába. – Patrick érezte a rá nehezedő nyomást.

– Na látod! – ragyogott fel az öregember arca. – Az efféle ügyeket legjobb csírájában elfojtani.

Add át üdvözetemet Loretának!

– Azt nem mondtam, hogy elmegyek – hívta fel a figyelmét Patrick.

– Dehogynem! Csak tízpercnnyire van innen. Nem fog sok időbe telni, hogy elrendezd a dolgot Loretával, és utána pillanatok alatt visszaérsz a stégedhez abban a tudatban, hogy valami jót cselekedtél.

– Úgy gondoltam, azzal, hogy beleugrottam a jéghideg vízbe, mára megvolt a napi jó cselekedetem.

– Igen, az egyik. De aki igazán okos, az tudja, hogy sokra van szükség, mielőtt az ember odaáll Szent Péter elé.

– Ezt megpróbálom szem előtt tartani – sóhajtott fel gondterhelten Patrick.

Hazafelé elkanyarodott az iskola felé, majd végigment a folyosókon, amelyek még mindig olyan szagot árasztottak, mint húsz éve. Amikor odaért az igazgatói iroda elé, hangosan dörömbölt az ajtón. Elhatározta: nem fogja hagyni, hogy Loretta Dowd megfélemlítse.

– Szabad – hangzott fel egy kimért hang az ajtó túloldaláról.

Patrick belépett az irodába, ahol szembetalálta magát az igazgatónővel, és ismét hatévesnek érezte magát.

– Te vagy az! – kiáltott fel Loretta. – Sejthettem volna. Semmi szükség rá, hogy betörd az ajtót, Patrick Devaney. A hallásom még mindig tökéletes.

– Igen, tanárnő – hunyászkodott meg a férfi.

– Gondolom, azért jöttél, hogy megmondd: nem Alice Newberry tehet arról, hogy Ricky Foster leesett a stégedről.

Patrick bólintott.

– Te vitted ki őt az osztályteremből a partra?

– Nem.

– Te voltál az, akinek nem engedelmeskedett?

– Nem.

– Akkor nem értem, miért a te hibád mindez. Elmehetsz.

Patrick sarkon fordult, de ekkor eszébe jutott, hogy a tanítónő egy fontos dologról nem tett említést. Visszafordult hát, és az igazgatónőre pillantott.

– Nem rúgta ki Miss Newberryt, ugye?

– Ne légy nevetséges! – ráncolta a homlokát Loretta. – Jó tanítónő, csak ma hozott egy rossz döntést. Tavasszal a legtöbb ember elkövet valami butaságot. Már megbeszéltük a dolgot. Ilyesmi nem fog többé előfordulni.

– Akkor jó – vont a vállát Patrick.

Ismét megfordult, hogy kimenjen, de Mrs. Dowd visszahívta. A férfi meglepetten vette észre, hogy az igazgatónő szeme vidáman csillog.

– Rendkívül gáláns lépés volt, hogy iderohantál megvédeni Miss Newberryt. Igazi úriember lett belőled.

Patricket jóleső melegség járta át a bóktól, amelyet nem érdemelt meg.

– Jó néhányan nem értenének egyet magával, de attól még köszönöm.

– Ha a szüleidre célszól, szerintem több eszed van annál, semhogy ezt annyiban hagyd.

A férfi vonásai megkeményedtek.

– Nem beszélek a szüleimről – jelentette ki.

– Pedig talán nem ártana. Sőt jobb lenne, ha velük beszélnél. És az öcséddel is.

– Már nincs közöm hozzájuk. – Patrick nem értette, Loretta honnan veszi a bátorságot, hogy beleavatkozzon az életébe.

– Amíg éltek, igenis van – felelte meglepően lágy hangon az igazgatónő. – Egy telefonhívás véget vetne minden szívfájdalmuknak. – A férfi szemébe nézve hozzátette: – Ahogy a tiédnek is.

– Köszönöm, de az én szívem enélkül is jól van, és nem azért jöttem ide, hogy kioktasson. Már rég kinőttem az iskolapadból.

Azzal sarkon fordult, és kicsörtetett az iskolából. Már bánta, hogy idejött. Az ember néha jobban

teszi, ha magára hallgat, nem másokra.

Alice még sosem érezte magát ilyen megalázottnak. Nem elég, hogy az óvodásai elszabadultak és majdnem befulladtak a tengerbe, mindez Patrick Devaney szeme láttára történt.

Alice alig ismerte meg a férfit, amikor az csuromvizesen és dühösen kimászott a vízből. A haja túl hosszú volt, arcát pedig borosta fedte. Elég veszélyesnek és rossz hírűnek látszott, különösen villámokat szóró kék szeme miatt.

Alice már éppen indult hazafelé, amikor a tanári szobába szerelt hangosbemondóból ellentmondást nem tűrő hang harsant fel:

– Alice, azonnal jöjjön az irodámba!

A lány felsóhajtott. Azt remélte, hogy Mrs. Dowd már túllépett a mai incidensen, de a jelek szerint tévedett. Lehet, hogy Matt Foster bejött, és nagy ügyet kerekített Ricky balesetéből. Talán még meg is fenyegette az igazgatónőt.

Összeszedte a holmiját, és elindult az igazgatói iroda felé. Az ajtó elé érve halkán bekopogott, majd Loretta éles hangját hallva belépett.

– Valamit még el kell mondanom, mielőtt kitör a tavaszi szünet – kezdte a nő, akinek szigorú, pengevékony ajkán egy mosoly ígérete ült.

– Igen?

– Patrick Devaney járt itt.

– Hogyhogy? – hebegte Alice. Gombócot érzet a torkában, amitől alig bírt megszólalni.

– Azt hiszem, megakarta menteni a maga állását, ha esetleg veszélybe került volna. Megmondtam neki, hogy erről szó sincs, de úgy vélem, a gesztus sokat elárul róla. Maga mit gondol?

A lány a döbbenettől csak bólogatni tudott. Patrick a segítségére sietett? Nyilván nem magától...

– Ha találkoznak, ne felejtse el megköszönni neki! – mondta derűs szemvillanással az igazgatónő.

– Nem terveztem...

– Ez az ember beugrott a jeges óceánba, hogy kimentse az egyik gyereket a maga csoportjából, utána pedig iderohant, hogy a segítségére siessen – vágott közbe Mrs. Dowd. – Maga szerint nem az a legkevesebb, hogy hálából visz neki egy kis házi készítésű levest?

Alice az igazgatónőre meredve próbálta feldolgozni, amit az imént hallott. Ha az ösztönei nem csaltak, Loretta Dowd kerítónőt játszott.

– Mire készül? – kockáztatta meg a kérdést.

Az igazgatónő felállt a helyéről, és legrémisztőbb pillantásai egyikével kijelentette:

– A világon semmire. – Felháborodása azonban nem tűnt őszintének. – Ha esetleg nem tudna levest készíteni, éppen ma reggel főztem egy nagy kondér halászelevet.

– Tudok levest főzni – mosolygott Alice. – Tegnap este is készítettem, és még rengeteg maradt belőle. Még kenyeret is sütöttem.

Most már világossá vált számára, hogy Loretta Dowd kész átverés: nem szigorú, keményszívű hárpia, akitől mindenki fél, hanem egy érző szívű asszony.

– Akkor mit áll még mindig itt? – csattant fel a tőle megszokott bosszúsággal az igazgatónő. – Menjen oda ahhoz a szegény fiúhoz, mielőtt megfázik és meghal!

– Igenis, asszonyom.

A lány megkönnyebbült. Ráparancsoltak, hogy tegye azt, amit félig-meddig maga is meg akart tenni. Amikor hazaért, megtöltött egy ételhordót saját készítésű marhahúslevesével, becsomagolt mellé egy fél kenyeret, és egyenesen Patrick Devaney magánstéje felé vette az irányt, ahol egy *Belépni tilos* feliratú tábla állt.

Kaján öröm töltötte el, amikor kinyitotta a gyenge kis kaput, és nagy zajjal a férfi halászhajójához csörtetett. Csöppet sem lepődött meg, amikor a férfi dühös arckifejezéssel jött fel a fedélzetre.

– Melyik részét nem értette a *Belépni tilos* táblának? – szegezte Alice-nek a kérdést, miközben könnyed mozdulattal a stégre ugrott, hogy elállja az utat.

– Úgy gondoltam, rám nem vonatkozik az utasítás, mivel nem üres kézzel érkeztem – válaszolta vidáman a lány, majd felemelte az ételhordót és a becsomagolt kenyeret. Észrevette, hogy a férfi

időközben kicserélte a stég deszkáit. – Nem említette, hogy miattam ugrott be a jéghideg vízbe...
– Ricky miatt tettem – igazította helyre Patrick.
Alice vállat vont.
– Egy tál forró leves attól még jót tehet megfázás ellen. Nem venném a szívemre, ha a délután törtétek miatt megbetegedne. Ezenkívül azt is szeretném megköszönni, hogy meglátogatta Loretta Dowdot. El volt ragadtatva.
A férfi szája szélén kissé öntelt mosoly jelent meg, amitől Alice szíve szaporábban kezdett verni.
– Nem leszek beteg – közölte Patrick. – És nem azért mentem be az iskolába, hogy lenyűgözzem Loretta Dowdot.
– Ettől csak még nagyobb eredménynek számít, hogy sikerült. Ami pedig az egészségi állapotát illeti, egy kis tápláló leves nem árthat.
– Vagyis nem tartja elég jónak Molly halászlevét?
– Dehogynem, de mostanra már biztosan elege lett belőle.
– Mit akar ezzel mondani?
Alice tétovázott. Nem akarta beismerni, hogy bármit is tud Patrick szokásairól.
– Molly azt mondta, sok időt tölt nála – felelte végül.
– Maga kérdezősködött rólam? – A férfi nem is próbálta elrejtteni döbbenetét.
Öntelt kis mosolya újra felbukkant, és Alice-nek eszébe juttatta a gimnazista Patricket, aki kamaszként ellenállhatatlan volt. A lány azonban nem azért kereste fel, hogy még nagyobbra duzzassza a férfi amúgy is jól fejlett önértékelését.
– Nem kérdezősködtem – rázta meg a fejét. – Molly gyakran közöl magától is olyan információkat, amelyeket hasznosnak gondol.
– Így igaz – sóhajtott fel Patrick. – Pedig próbálom lebeszélni róla. Szemlátomást azt hiszi, hogy megmenthet önmagától, ha elég embert sikerül rávennie, hogy zaklasson engem.
– És mi a maga véleménye?
– Hogy nincs szükségem megmentőkre.
– Én is ugyanezt szajkózom neki – kacagott fel Alice. – Mindeddig eredménytelenül. Ráadásul Loretta Dowd most már mindkettőnk életébe beleártotta magát. Lehet, hogy elátkoztak minket.
– Gondolom, az igazgatónő azt is tudni akarja majd, hogy udvarias voltam-e magával, amikor idejött. Valószínűleg meg fogják beszélni Caleb Jenkinsszel, ki mire jutott.
– Hogy jön ide Caleb?
– Az ő ötlete volt, hogy beszéljek Mrs. Dowddal a maga érdekében.
– Értem. Sejtettem, hogy nem a maga ötlete volt.
– Előbb-utóbb magamtól is beszéltem volna vele – állította Patrick. – És mivel ebben a kisvárosban az ember minden mozdulatát árgus szemekkel figyelik, arról is pusmogónak, ha most hálátlanul elküldeném innen. – A lány felé nyújtotta a kezét. – Nem jön fel a fedélzetre, hogy egyen velem abból a levesből? Úgy látom, két embernek is bőven elég.
– Biztos benne, hogy ezt akarja? – kételkedett Alice, majd a fejével a *Belépni tilos* tábla felé bökött. – Nem tűnik túl társasági embernek.
Patrick mélyen a lány szemébe nézett.
– A kiírás nem vonatkozik meghívott vendégekre. Magával kapcsolatban pedig semmiben sem vagyok biztos.
– És meg akarja várni, amíg az lesz? – ugratta Alice.
– Dehogynem – vigyorodott el a férfi. – Már hozzászoktam, hogy veszélyesen éljek.
A lány felnevetett, azzal megfogta Patrick kinyújtott kezét, és a fedélzetre lépett. Észrevette, hogy a romos stéggel ellentétben a hajó makulátlanul tiszta és kiváló állapotú.
A fedélzet alatti kis kabinban ugyanezt tapasztalta. Amíg ő körülnézett, Patrick kivett egy lábast a konyhaszekrényből, beleöntötte a levest, majd a kis rezsóra rakta. Ezután megterítette az asztalt.
Alice figyelmét nem kerülte el a férfi kisportolt alakja, amelyet még focista korából őrzött. Azóta kissé megemberesedett, de mit sem veszített vonzerejéből. A lány alig bírta megállni, hogy hangosan fel ne sóhajtsa a látványtól.

Hagyd abba! – szólt rá magára szigorúan. Csak vezekelni és levest enni jöttél be, semmi több.

Ugyan már, nézni csak szabad! – dőlt hátra aztán, hogy gyönyörködhessen a látványban. Még egy önkéntes cölibátusban élő nőnek is joga van képzelődni, és egy Patrick Devaneyvel kapcsolatos fantáziát nem szabad túl hamar elhessegetni.

2. FEJEZET

Patrick nem tudta, mi ütött belé, amikor meghívta Alice Newberryt a *Katie* fedélzetére. A hajót az édesanyjáról nevezte el, hogy emlékeztesse: senkiben sem szabad megbíznia.

Talán azért hívta meg a tanítónőt, mert elege volt a saját társaságából? Vagy azért, mert az ösztönei azt súgták, hogy a lány is ugyanolyan keserű tapasztalatokat szerzett, mint ő? Patrick gyerekkori barátai között sok olyan akadt, aki elvált szülők gyermekeként nőtt fel: ők irigyelték is őt és az ikertestvérét, Danielt a tökéletes családjukért. A két fiú elmúlt már tizennyolc éves, amikor kiderítették a szörnyű titkot, amelytől az időnkénti halk veszekedések és szomorú pillantások végre értelmet nyertek. De a szülei nem maguktól nyíltak meg előttük. A fiúk véletlenül bukkantak rá a bizonyítékokra.

Daniel éppen egy régi bőröndöt rámolt ki a padláson, abban a reményben, hogy belepakolhatja a holmiját, amit magával akart vinni az egyetemre. Egyszer csak egy sárguló fényképet rejtő borítékra bukkant néhány rég nem hordott ruhadarab alatt. Patrick még tisztán emlékezett ikertestvére hangjára, amikor lekiabált neki, hogy jöjjön fel, ahogy döbbsent arckifejezése is élénken élt az emlékeiben. Daniel szó nélkül, remegő kézzel nyújtotta át neki a fotókat.

– Nézd meg ezeket!

– Régi fényképeknek tűnnek. – Patrick csak futó pillantásra méltatta őket, mert a testvére különös arckifejezése sokkal jobban érdekelte.

– Nézd már meg jobban! – türelmetlenkedett Daniel.

Az első képen egy fekete hajú, mosolygós kisgyerek szerepelt. Patrick nem értette, mi dülta fel ebben a testvérét.

– Gondolod, hogy ez apa?

– Nem! Apa ott áll a háttérben.

– Rendben. Akkor a kisgyerek csak te lehetsz, vagy én.

– Nem hiszem. Nézd meg a többi képet!

Patrick lassan áttanulmányozta a régi fotókat. Néhányon az édesanyja is feltűnt, bár az édesapja több képen szerepelt. Az elsőt látott gyerek mellett előbb egy, majd két kisfiú is felbukkant, az utolsó fotón pedig már öt fiú mosolygott; a két legkisebb egy ikerpár volt.

A fiú vizsgozta a testvére zavart és nyugtalan pillantását.

– Te jó ég, vajon mit jelent ez? – kérdezte. – Gondolod, hogy a legkisebbek mi vagyunk?

– Ki más lehetne? – felelt kérdéssel Daniel. – A család egyik ágán sincs más ikerpár. Most jut eszembe, tulajdonképpen tudunk bármit is a felmenőinkről? Hallottál valaha akár egy szót is a nagyszüleinkről vagy nagybácsikról és nagynénikről?

– Nem.

– Már korábban is gyanút foghattunk volna. Olyan, mintha elszigetelt kis csoport lennénk, külső kapcsolatok nélkül.

– Nem dramatizáld túl a helyzetet? – vont a szemöldökét Patrick.

– Nézd meg újra azokat a fotókat, és mondd még egyszer! – ordított rá Daniel.

Patrick pillantása szinte öntudatlanul siklott az utolsó fényképre, amelyen öt fekete hajú kisfiú mosolygott.

– Szerinted kik lehetnek?

– Még belegondolni sem merek. – Danielt lényé legmélyéig megrázta a feltevés, amelyet a legvalószínűbbnek gondolt.

– Meg kell kérdeznünk a szüleinktől. Nem hagyhatjuk annyiban!

– Miért nem? Nyilvánvalóan nem akarnak beszélni róla.

– Nem számít, mit akarnak! – Már Patrick is majdnem kiabált. – Ha azok a fiúk a rokonaink, ha a *bátyáink*, akkor jogunk van tudni! Ki kell derítenünk, mi történt velük. Talán meghaltak? Miért

nem hallottunk róluk soha? A gyerekek nem válnak csak úgy köddé!

– Talán az unokatestvéreink – találgatott Daniel. Úgy tűnt, mintha ekkora súlyú kérdéseknek még csak a felvetését sem bírná elviselni.

– Akkor miért nem találkoztunk velük ennyi éven át? Ha te nem kérdezed meg, akkor majd én.

A férfi még mindig úgy emlékezett a szüleikkel való elkerülhetetlen beszélgetésre, mintha tegnap történt volna. Ő tette az édesanyjuk elé, a konyhaasztalra a képeket. Megpróbált közömbös maradni, amikor hallotta az anyja rémült sikolyát, de nem sikerült. Ezzel az apró gesztussal Kathleen mintegy beismerte a bűnét, és egy pillanat alatt változott szeretett anyából távoli idegenné a fia szemében.

– Mi a fenét kutakodtatok a padláson? – kiabált rájuk az édesapjuk, és felkapta a képeket az asztalról. – Olyan dolgokat tartunk odafönt, amelyekhez az égvilágon semmi közötök!

De sem Connor Devaney lángoló dühe, sem Kathleen szótlan könnyei nem tántoríthatták el Patricket. Végül sikerült kiszednie belőlük, hogy a másik három fiú a bátyjuk, akiket a szülei magukra hagytak, mielőtt Patrickkel és Daniellel Maine-be költöztek.

– És soha többé nem láttátok őket? – kérdezte Patrick. – Nem is tudjátok, mi lett velük?

– Elintéztük, hogy valaki a gondjukat viselje, aztán nyomtalanul eltűntünk – magyarázta az édesapja, majd segélykérően a feleségére pillantott. – Csak jót akartunk.

– Hogyan gondoskodtatok róluk? Örökbe adtátok őket?

– Telefonáltunk a gyámhivatalnak – vallotta be Connor.

– Azt mondták, rögtön kiküldenek valakit, aki rendezi a helyzetüket – tette hozzá Kathleen, mintha ezzel igazolhatta volna, amit tettek.

Patrick alig akart hinni a fülének. Hogy lehettek az ő szülei, akiket annyira szeretett, ilyen felelőtlenek és könyörtelenek? Ezzel egy időben büntudat töltötte el a lelkét, amiért őket magukkal vitték, míg a három másik kisfiút sorsukra hagytak.

– Mennyi idősek voltak? – érdeklődött elcsukló hangon.

– Kilenc-, hét- és négyévesek – suttogta könnyek közt az édesanyja.

– Uramisten! – A fia felugrott az asztaltól. Törni-zúzni lett volna kedve, hogy a tányérok is ezer darabra essenek szét, ahogy a családjával kapcsolatos illúziói.

– Hadd magyarázzuk meg! – könyörgött Kathleen.

– Nem tartozunk nekik magyarázattal! – kiabálta túl Connor. – Azt tettük, amit tennünk kellett. A fiaink közül kettőnek biztosítottuk azt az életszínvonalat, amelyet megérdemeltek. Nincs jogotok megkérdőjelezni a döntéseinket!

– És mi a helyzet a többi fiatokkal? – bukott ki Patrickből. – Legalább gondoltatok néha rájuk? Te jó ég, mégis hogy tehettetek ilyet?

A választ azonban nem várta meg. Úgyis tudta, hogy síró anyja és hajthatatlan apja nem felelne neki. Különben sem érdekelte, mivel akarták menteni magukat: a tetteket nem lehetett megindokolni. Így sarkon fordult, és még aznap este elhagyta a házat. Semmit sem vitt magával azoktól az emberektől, akik képesek voltak elhagyni a gyerekeiket.

Daniel egy héttel később talált rá, amint Widow's Cove tengerpartján feküdt részegen. Az ikertestvére órákig próbálta győzködni, hogy menjen vele haza.

– Nekem nincsen otthonom – jelentette ki Patrick. – A bátyáimnak sem adatott meg.

– Ezt nem tudhatod – vetette ellen Daniel. – Lehet, hogy boldog életet éltek egy nagyszerű családban!

– Úgy, hogy elválasztották őket tőlünk, sőt talán egymástól is? Ez téged megnyugtat? Te sem vagy különb, mint ők! Szép kis család ez a Devaney! Ha mindenki ilyen lenne, mint mi, hamarosan eljönne a világvége.

– Hagyd abba! – parancsolt rá elkínzott arccal Daniel. – Nem tudod a teljes igazságot!

– És te? – Patrick abban reménykedett, hogy az ikertestvére többet tud, mint ő.

– Én sem, de...

– Akkor nem vagyok kíváncsi a mentegetőzésedre! Hagyj békén, menj csak egyetemre, éld az életed! Tegyéél úgy, mintha nem is történt volna semmi! Én viszont erre nem vagyok képes. Soha

többé megyek vissza!

Így Daniel lassan megfordult, és magára hagyta a testvérét. Ez volt az utolsó nap, hogy Patrick leitta magát és tétlenül bolyongott. Egy halászhajón kapott munkát, a fizetéséből pedig összespórolta egy saját hajó árát. Minden erejével próbált tisztességes ember lenni, de attól félt, hogy Connor és Kathleen fiaként erre nincs sok esélye.

Néha-néha hallott a szüleiről, hiszen Widow's Cove nem esett messze régi otthonától. Tudta, hogy Daniel Portlandben él, és a sors fintoraként gyermekjogi ügyvédként dolgozik...

A férfi felsóhajtott a rátörő emlékek súlya alatt, miközben megterítette az asztalt. Az elmúlt néhány év önkéntes magányában elfelejtette az udvarias csevegés fortélyait, de hamar rájött, hogy ez nem baj, mert Alice mesteri társalgó volt. Vicces kis történetekkel szórakoztatta Patricket, amelyek sokkal kellemesebben hatottak, mint a tévé, amelyet a férfi háttérzajnak kapcsolt be. Ricky Foster neve újra és újra elhangzott az anekdotákban. Alice nyilvánvalóan kedvelte a kisfiút.

– Akkor Rickynek nem ez volt az első húzása? – kérdezte a férfi.

– Nem bizony. Én mondom, abból a gyerekből egyszer még elnök lesz! – Alice vállat vont. – Vagy köztörvényes bűnöző. Attól függ, milyen irányba viszi a természete.

– Az apja egyikhez sem volt elég törekvő – mondta Patrick. – Visszatekintve úgy gondolom, Matt figyelemzavaros volt. Egy percre sem bírt megülni a fenekén. Talán Rickynek is ez a baja.

– Hallott a hiperaktivitásról? – pillantott rá meglepetten Alice.

– Nem hitte, hogy egy halász tudja, mi az? – mulatott rajta Patrick.

– Bocsásson meg. Kár volt ilyesmit feltételeznem.

– Az előítéletek általában alaposan félrevezetik az embert – válaszolta a férfi, majd, mivel nem tudta megállni, hogy ne ugrassa a lányt, hozzátette: – Én például jelenleg ádázul küzdök azzal a felvetéssel, miszerint maga azért jött ide, hogy elcsábítson.

Alice arca lángvörösre gyúlt.

– Értem. Ha a legcsekélyebb kétsége is támadna a szándékaimat illetően, biztosíthatom, hogy nem azért jöttem.

A hangja azonban elárulta, hogy voltak efféle hátsó gondolatai.

– Igazán? – kérdezett vissza Patrick, és a lány álla alá nyúlt, hogy találkozzon a pillantásuk.

– Csak meg akartam köszönni, hogy megmentette Rickyt – kötötte az ebet a karóhoz Alice. – És hogy elment Mrs. Dowdhoz.

– Maga biztosan elhiszi, amit mond – bólintott a férfi, miközben hüvelykujjával végigsimított a lány alsó ajkán.

– Mert igaz!

Patrick visszahúzta a kezét, és hátradőlt.

– Akkor elnézést kérek. Félreértettem.

– Nem viselkedhet velem ilyen szemtelenül, Mr. Devaney! – utasította rendre Alice olyan hangon, mintha egy rakoncátlan ötéveshez beszélne.

– Mivel együtt jártunk gimnáziumba, szerintem nyugodtan tegeződhetünk.

– Talán nem szerencsés ilyen bizalmas hangot megütni egymással. Így is túl sokat enged meg magának.

A férfi ezúttal tényleg felnevetett.

– Drágám, ha majd bizalmaskodni szeretnék veled, azt észre fogod venni. – Lassan végigmérte a lányt. – És vágyini fogsz rá.

– Ezt kihívásnak vegyem?

– Szeretnéd?

– Nem, dehogy! – tiltakozott Alice, majd megjegyezte: – Nem értelek. Azt hittem, sokkal távolságtartóbb leszel.

– Vagy úgy. Remeteségem ellenére még maradt bennem némi élet. Jobb lesz, ha ezt észben tartod, ha legközelebb bekopogsz hozzám.

– Ilyesmi nem fog előfordulni – hangsúlyozta a lány.

– Azt hiszed, hogy egy tál levessel és egy kis kenyérrel meg is háláltad, hogy megmentettelek a

börtöntől?

– Igen. A te életed nem került veszélybe.

– Borzasztó hideg volt a víz!

– De mindössze tíz másodpercet töltöttél benne.

– Szeretnéd megtudni, milyen hosszú idő tíz másodperc a jéghideg tengerben? – kérdezte szinte fenyegetően Patrick.

– Köszönöm, nem. Anélkül is elhiszem. Nagyon bátor voltál, én pedig kimondhatatlanul hálás vagyok neked. Maradjunk ennyiben!

A férfi egyszer csak beszélgetés hangjait és léptek zaját hallotta a stég felől. Alice is ugyanabban a pillanatban lett figyelmes a hangokra.

– Biztosan látogatóid jöttek. Akkor én megyek is – mondta a kelleténél kissé türelmetlenebb hangon.

– Maradj itt! – parancsolt rá Patrick a lányra. – Akárki is az, elküldöm.

Ám a fedélzetre lépve három férfit pillantott meg, akiktől nem tudott volna egykönnyen megszabadulni. Mindhárman sötét hajú, kék szemű hasonmásai voltak annak a férfinak, akit Patrick meggyűlölt: Connor Devaney-nek.

– Patrick Devaney? – kérdezte az egyikük, és előrelépett.

A férfi bólintott. A szíve nyugtalanul dörömbölt. Ezek az emberek nem lehetnek a bátyjai. Nem bukkanhatnak föl ennyi év után! Patrick azonban megérezte, hogy ez az igazság, még mielőtt bárki kimondta volna.

– A testvéreid vagyunk – mondta az egyikük, aki elöl állt.

És ezzel az egyszerű, mégis elsöprő erejű kijelentéssel Patrick múltja és jelene egyszeriben összeolvadt.

Patrick először legszívesebben becsapta volna az ajtót, és élte volna tovább család és bonyodalmak nélküli életét.

De most már késő, gondolta három kék szempár pillantásától kísérvé. Különös összetartozás-érzés töltötte el: hihetetlen élmény volt számára, hogy a három ember, akikre annyit gondolt az elmúlt évek alatt, egyszer csak ott áll előtte. Azt azonban még nem tudta eldönteni, hogy ez áldás-e vagy átok. Ez csak akkor fog eldőlni, ha meghallgatja, mi minden történt a testvéreivel, miután magukra maradtak, és ő kiderítette, mit várnak tőle.

Az egyikük, aki megszólította, észrevette a Patrick arcán tükröződő zavart.

– Tudtál rólunk? – kérdezte aggódó tekintettel. – Vagy rád törtünk, és jól megrémítettünk azzal, hogy elárultuk, kik vagyunk?

– Tudtam, hogy léteztek – vallotta be vonakodva Patrick. Amikor egyik bátyja arcán fájdalmas kifejezés suhant át, gyorsan hozzátette: – De csak néhány éve. Azelőtt... Azt hiszem, Daniel és én túl fiatalok voltunk, amikor elváltak útjaink. El sem tudjátok képzelni, mennyire sajnálom.

– Ne sajnáld! Alig kétéves voltál, amikor történt. De hogy tudtad meg? A szüleink mondták el?

Patrick megrázta a fejét.

– Daniellel találtunk néhány régi fényképet, amelyen ti hárman is rajta voltatok. Megkérdeztük, ki az a három idősebb fiú a képeken, és sok köntörfalazás után végül beismerték, hogy a testvéreink. Többet nem nagyon tudtunk kiszedni belőlük.

– Gondoltam, hogy nem szeretnek rólunk beszélni – szólt keserűen Patrick másik bátyja.

– Ne kezd ezt, Sean! – szólt rá a harmadik. – Ne most. Patrick nem tehet semmiről.

– A rokoni kapcsolatunkat tekintve furcsán hangzik, de azt hiszem, be kellene mutatkoznunk – mondta az első. – Én vagyok Ryan, a legidősebb. Egy ír kocsmát vezetek Bostonban.

Patrick magától is kitalálta volna, hogy Ryan a rangidős, nemcsak azért, mert már őszült a halántéka, hanem mert szemmel láthatóan ő volt a főnök.

– És te? – pillantott a Ryan mellett álló férfira.

– Engem Seannak hívnak, és én vagyok a második a sorban. Tűzoltóként dolgozom Bostonban, és sosem tudom magamban tartani a véleményemet. – Szomorkásan rámosolygott Patrickre.

– Igen, ez ismerős – helyeselt Patrick. – Én is ki szoktam mondani, amit gondolok. Daniel nem ilyen. Mindig is ő játszotta a villámhárító szerepét.

Sean erőtlen mosolya kiszélesedett.

– Valahogy úgy, mint a mi Michaelünk – bökte oldalba az öccsét. – Nehéz elhinni róla, hogy régen hivatásos katona volt.

Michael erősen sántítva előrelépett, és kezet nyújtott Patricknek.

– Üdv! Én csak két évvel vagyok idősebb, mint Daniel és te.

– Ez egyszerűen hihetetlen! – hangzott fel egy halk női hang Patrick mögött.

A férfi megfordult, és belenézett Alice könnyektől csillogó szemébe. Teljesen megfélemedezett a lányról, aki valószínűleg azért jött utána, mert hiába várta odalent. Most azonban úgy kapaszkodott belé, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba. Odanyújtotta neki a kezét, hogy valaki ismerős is legyen mellette, még ha aznap találkoztak is először.

– Elmehetnénk valahova, ahol beszélgethetünk? – kérdezte Ryan, majd jelentőségtes pillantást vetett Alice-re, és hozzáfűzte: – Vagy rosszkor érkezünk?

– Nem, dehogy! – szögezte le gyorsan a lány, mintha megérezte volna, hogy Patrick szívesen halogatná még ezt a beszélgetést, amíg össze nem szedi magát. – Beülhetünk Jess kocsmájába, az közel van.

Mivel szemlátomást mindenki úgy értelmezte, hogy sor fog kerülni a beszélgetésre, végül Patrick is bólintott. Ryan azonban nem indult el, hanem megértő pillantást vetett rá.

– Neked is megfelel? Tudom, hogy figyelmeztetés nélkül törtünk rád, de már nagyon vártunk erre a pillanatra. Eleinte nem mertünk volna megesküdni rá, hogy tényleg az öcsénk vagy, de elég volt rád néznünk, hogy tudjuk, jó helyen járunk. Nagyon szeretnénk, ha elmesélnél nekünk néhány dolgot.

Patrick lenyelte a kifogásait, mert eszébe jutott, hogy a problémákkal jobb minél hamarabb megbirkózni.

– Persze, miért is ne? – válaszolta, mintha egy korsó sör melletti ismerkedő csevegés semmilyen következménnyel sem járhatna. Be kellett ismernie, hogy kíváncsi volt az előtte álló három férfira. Ha már egyszer lehetősége nyílt arra, hogy megismerhesse őket, nem akarta elszalasztani.

A kocsmá bejáratához érve meghallották, amint hirtelen felüvölt a zenegép. Alice odasúgott pár szót Mollynak, mire egy asztal varázslatos módon megürült. Alice ezután Patrickhez fordult, és még egyszer, utoljára bátorítóan megszorította a kezét.

– Itt hagylak a testvéreiddel.

A férfin úrrá lett a pánik.

– Ne! – könyörgött.

– Minden rendben lesz – biztosította a lány. – Abból, amit hallottam, tudom, mekkora mérföldkő számotokra ez a találkozás. Rám itt semmi szükség.

– Szeretném, ha maradnál – kérte Patrick, mert szüksége volt egy ismerősre a saját világából, amely hirtelen ingataggá vált.

– Csak bátran! – mondta Ryan. – Felőlünk nyugodtan maradhatsz.

Alice azonban megrázta a fejét, és kiszabadította a kezét Patrick szorításából.

– Köszönöm, de haza kell mennem. Örülök, hogy megismerkedtünk.

– Talán egyszer újra találkozunk – biccentett Ryan, azzal követte két öccsét az üres asztalhoz. Patrick viszont nem mozdult.

– Még meg sem köszöntem neked a levest – szólta neveléses sietséggel, csak hogy ott tartsa Alice-t. A lány elmosolyodott: minden biztonnal átlátott a gyenge kísérleten.

– De, épp most köszönted meg – felelte, és erélyesen az asztal felé terelte a férfit.

Patrick nagyot sóhajtva elengedte, és nézte, amint kimegy, majd eltűnik szem elől. Csak ezután csatlakozott a bátyjaihoz: ám inkább odahúzott egy széket a bokszhoz, mint hogy elfoglalja a Michael melletti üres helyet.

– Csinos nő – állapította meg Ryan. – Együtt vagytok?

– Alig ismerem – vont vállat Patrick.

Nem bírta levenni a szemét a vele szemben ülő három férfiről. Valóban nem volt kérdéses, hogy rokonok. Mind a négyüknek éjfekete haja és kék szeme volt, amelyet ír felmenőiktől örököltek. Patrick észrevett Ryan szája szélén egy apró sebhelyet. Erre egyszer csak a semmiből egy emlékkép villant az agyába. Daniel és ő kiskorukban összevesztek egy játékdömperen. Ryan próbált békét teremteni köztük, mire ő hozzávágt a játékot, amely felsértette a bátyja száját. Olyan élesen rajzolódott ki előtte ez a jelenet, mintha tegnap történt volna.

Könnyeivel küszködve a sebhelyre mutatott.

– Én sebeztem fel a szádat, ugye? Megdobtalak egy dömperral.

Ryan szemében meglepetés, majd vidámság csillant.

– Tényleg! El is felejtettem.

– Így megkésve szeretnéd visszaadni a kölcsönt?

– Már késő. Hosszú évek óta viselem ezt a sebhelyet. Már hozzászoktam.

– Különben is, Maggie szerint szexi – jegyezte meg mosolyogva Sean.

– Maggie? – visszhangozta Patrick.

– A felesége. Képtelen vagyok felfogni, honnan szerzett magának ilyen csodálatos nőt, de azt hiszem, a sebhelye nagy szerepet játszott a dologban.

– Előfordulhat – nevetett fel Ryan. – Valószínűleg neked köszönhetem őt, Patrick, de inkább a feleségemre bízom a dolgot, ha majd találkoztok.

A férfiban megfagyott a vér. Távolról sem állt készen feleségekkel és esetleges gyerekekkel való találkozásra. Már az is éppen eléggé felkavarta, hogy a bátyjai így betörtek az életébe.

– Miről beszéltek? – pillantott rájuk.

– Megnősülök – magyarázta Michael. – Ezért választottuk ezt az időpontot, hogy felkeressünk.

– Mióta tudjátok, hol lakom?

Ryan megérezte a hangjából áradó nyugtalanságot.

– Nem olyan régóta. Becsszóra. Ráadásul Michael súlyos sérüléssel küzdött, amikor Sean és én rátaláltunk, de szeretett volna velünk jönni, így meg kellett várnunk, amíg felépül.

Patricknek eszébe jutott, hogy Michael sántított, és megkérdezte:

– Mi történt?

– Gerillatámadás – válaszolta tömören a férfi. – Ez vetett véget a katonai pályafutásomnak. Beletelt egy kis időbe, mire el tudtam fogadni a helyzetet. Addig elég nehezen lehetett bírni velem.

– Túl enyhén fogalmaztál – ugratta Sean. – Halálosan idegesítő voltál, amíg a gyógytornászod el nem érte, hogy felállj a tolószékből és megkérj a kezét. Szó, ami szó, Kelly remekül tudja motiválni az embereket.

– Nagyon vicces – morogta Michael. – A lényeg, hogy Kelly és én összeházasodunk, és azt szeretnénk, ha jövő héten eljőnnél Bostonba, az esküvőnkre. Így mindannyian megismerkedhetnénk egymással, Danielt is beleértve.

Patrick ösztönösen megrázta a fejét. Akárhányszor képzelte is el ezt a találkozást, úgy érezte, túl gyorsan haladnak a dolgok.

– Nem fog összejönni – hátrította el a meghívást. Nem vonzotta a kilátás, hogy lássa, milyen családot szereztek maguknak a fivérei a régi helyett. Nem akarta ennél szorosabbra fűzni köztük a szálakat.

– Nem vagyunk rossz társaság – biztosította megértő pillantással Ryan. – Ne hidd, hogy bosszút akarunk állni rajtad, mert te a szüleinkkel maradtál, mi pedig nem.

– Emiatt nem aggódom – mondta Patrick. Bárcsak tudnák a bátyjai, milyen kétségbeejtő volt megtudni, hogy a szülei nem a tisztesség szobrai voltak, ahogy hitte!

– Tényleg? – kérdezte gyanakvóan Sean. – Én a te helyzetemben igenis gondoltam volna ilyesmire.

– Mert te szkeptikus vagy – állapította meg Michael.

– Lehet, hogy utál bennünket, amiért idejöttünk. – Sean nem hátrált meg.

– Nem is ismerlek titeket! – szólt közbe Patrick. – Miért utálnálak? Nem csináltatok semmit! Ha valakik, akkor ti vagytok az áldozatok ebben a történetben. Hadd kérdezzek valamit! Miután anya

és apa otthagytak benneteket, legalább együtt maradtatok? Úgy tűnik, nagyon szoros kapcsolatban vagytok, valahogy úgy, mint Daniel és én voltunk, mielőtt... szóval régebben.

A testvérei sokatmondó pillantást váltottak. Végül Ryan válaszolt:

– Nem maradtunk együtt. Elválasztottak minket egymástól, és nevelőszülőkhöz adtak.

– És legalább jó családokhoz kerültetek? – kérdezte émelygéssel küszködve Patrick.

– Az én nevelőszüleim csodálatosak voltak – kezdte Michael. – Az esküvőn majd bemutatlak titeket egymásnak. Már meséltem nekik rólad, és alig várják, hogy megismerhessenek. A többieket is befogadták. Egyszer szentté fogják avatni őket!

Ryan és Sean bólintottak.

– Michaelnak nagy szerencséje volt a befogadó családjával – erősítette meg Sean. – Én sem jártam rosszul, de az én nevelőszüleimen érezni lehetett, hogy inkább munkaként tekintenek a dologra... ugye érted, mire gondolok?

Ryan nem szólalt meg, de Patrick megértette a hallgatását.

– Neked rossz tapasztalatod volt?

– Nem csak egy – mondta a vártnál kevesebb keserőséggel a férfi. – De részben ennek köszönhetem, hogy ma ott tartok, ahol, úgyhogy nincs okom panaszra. Nem mintha néhány évvel ezelőtt is ugyanezen a véleményen lettem volna. De amióta találkoztam Maggie-vel, sok mindenről másképp gondolkodom.

– Nagyon sajnálom – hajtotta le a fejét Patrick. Szülei iránt érzett dühe újra fellángolt.

– Nem a te hibád – sietett leszögezni Ryan.

– Legalább tartottátok a kapcsolatot?

– Ryan és Sean csak néhány éve találkozott újra, én pedig csak pár hónapja csatlakoztam hozzájuk – mesélte Michael. – Nagyon rosszkor találtak rám: pont azt követően, hogy a térdemet meg a combomat tönkretette az a támadás. Azt mondták, soha többé nem fogok tudni járni, nemhogy visszamenni katonának.

– Ez meglep – ismerte be Patrick. – Olyan józanul gondolkodtok, és annyira jóban vagytok, hogy azt hittem, szerencsésebb sorsra jutottatok.

– Azt akarod mondani, hogy nektek rossz életek voltak? – kérdezte szúrós tekintettel Ryan. – Mi történt? Csak nem vertek titeket?

– Nem – vágta rá Patrick. – Távolról sem. Tulajdonképpen Daniel és én szerető családban nőttünk fel. A szüleink mindent megtettek értünk. Apa keményen dolgozott. Teljesen átlagos család voltunk, amíg meg nem tudtuk, mi történt veletek. Azután esett szét minden, legalábbis ami engem illet. Alig hittem el, mit tettek. Egy szóval sem próbálták menteni magukat vagy megmagyarázni a dolgot, úgyhogy fogtam magam, és ideköltöztem. Danielt egyszer vagy kétszer láttam az elmúlt évek során, de anyáékkal nem beszéltem, amióta eljöttem. Nem hiszem, hogy valaha a szemükbe tudnék nézni.

– Miattunk mentél el otthonról? – hüledezett Sean.

– Igen – bólintott Patrick. – Hiába próbálták volna megindokolni, amit tettek. Az ilyesmire nincs mentség. Azóta kétségbe vontam az irántuk érzett szeretetemet is.

– Borzasztó lehetett – motyogta Michael, és együtt érző pillantást vetett az öccsére, ami már kezdett Patrick idegeire menni.

Olyan zavaros volt ez az egész! Alig várta, hogy visszamehessen a hajójára, és elmenekülhessen az ellentmondásos érzelmei elől. Ami pedig az esküvőt illeti, esze ágában sem volt elmenni rá olyan emberekkel, akikkel mintha most találkozott volna először.

Felállt a helyéről.

– Figyeljetek, nem szeretnék faragatlan lenni, de nem értem, miért jöttetek ide. Nem hiszem, hogy hiányzik egy öcs az életekből, aki mindazt a szeretetet megkapta, ami nektek is járt volna. És az is száz százalék, hogy nem akarok Bostonba menni, hogy úgy tegyünk, mintha egy család lennénk.

– Már egy család vagyunk – vitatkozott vele csendesen Ryan. – Ez elől nem lehet elmenekülni. És nem azért jöttünk, hogy feldúljuk az életedet, amelyet kialakítottál magadnak. Csak szerettük volna elmondani, hogy élünk, és ha bármikor szükséged van ránk, megtalálsz minket.

Olyan kedvesen és értelmesen beszélt, hogy Patrick legszívesebben felordított volna. Nem érdemelte meg ezt a barátságos közeledést.

– Szerintem semmilyen lényeges szempontból nem alkotunk egy családot – szögezte le.

– Ugyanaz a vér folyik az ereinkben – pillantott rá Michael. – Devaneyk vagyunk.

– Az igazat megvallva nekem elegendő volt abból, hogy Devaney vagyok – ráncolta a homlokát Patrick.

– Azért, mert a szüleink elhagytak minket? – kérdezte Ryan. – Nem téged hagytak magadra, hanem minket. Nekünk van jogunk dühösnek lenni rájuk, nem neked.

– Igaz, végül is Danielnek és nekem csak hazudtak egész életünkben – húzta el a száját gúnyosan Patrick. – Talán ez nem ugyanaz, mint amin ti mentetek keresztül, de higgyétek el, hogy mindent megkérdőjelez, amiben eddig hittem, és azóta nem vet szét a vágy, hogy újra kipróbáljam, milyen is családban élni.

Azzal kiviharzott a kocsmából, mielőtt bármelyik bátyja válaszolhatott volna. A kikötő felé vezető úton igyekezett meggyőzni magát, hogy nem érdekli, mit csinálnak ezután. Ha hazamennek oda, ahonnan jöttek, annál jobb.

Hazaérve leült a fedélzeten álló egyik székre, hogy rendet tegyen kavargó gondolatai között. Sehogy sem bírta kiverni a fejéből a testvéreit, így nem is lepődött meg, amikor újra léptek zaját hallotta a stégen.

– Ki az? – sóhajtott fel elgyötörten.

– Mi vagyunk – hangzott fel Ryan hangja. – Nem szabadulsz meg tőlünk ilyen könnyen! Bostonban három nő vár bennünket, akik meg fognak ölni, ha nem viszünk magunkkal az esküvőre.

– Ahogy Ryan feleségét ismerem, idejönne, és addig macerálna, hogy gyere el, amíg be nem adnád a derekadat – helyeselt Michael. – És Kelly meg Deanna sem marad alul veled szemben. Jobb lenne, ha már most megadnád magad. Megalázó lenne, ha föléd kerekednének.

– Miért érdekelné őket, hogy ott vagyok-e vagy sem? És nektek miért olyan fontos ez? – értetlenkedett Patrick. Nem tudta, miért jelent ez ennyit olyasvalakiknek, akiket alig ismer. A tulajdon ikertestvére és a szülei sem vágytak túlságosan a társaságára, amióta elhagyta a szülői házat. Ezek az ismeretlenek azonban nem adták fel.

– Azért, mert a családhoz tartozol – felelte Ryan.

– Szép kis család... – morogta Patrick.

– Mi már kezdjük megszokni – vont vállat Sean.

– Megtanultuk, milyen fontos a család – tette hozzá csendesen Michael.

– És néhányunknak nagyon mélyre kellett mennünk, hogy ezt megtudjuk – vallotta be Ryan.

– Hidd el, ha néhány évvel ezelőtt találkoztunk volna, nem szónokoltam volna a házasság és a családalapítás szépségeiről. Most viszont van egy imádott feleségem meg egy kislányom, aki az ujjá köré tud csavarni, és hamarosan megszületik a második gyerekem is.

– Régebben nem rémített meg a család gondolata? – kíváncsiskodott Patrick.

– Dehogynem – ismerte be Ryan. – De amint megismerkedsz Maggie-vel, meglátod, miért változott meg a véleményem.

– Lehet, hogy kezdetben kicsit kívülállónak fogod érezni magad, de hamar elmúlik majd, ne félj! Kérlek, Patrick, gyere el! – unszolta Michael. – Ha akarod, utána nem keresünk fel többször, de legalább tudni fogod, hol találsz meg minket, ha egyszer mégiscsak vágysz majd a társaságunkra.

Patrick nem vett volna mérget rá, hogy valóban békén fogják hagyni, hiszen ő maga sem lelt békére. Ám ahogy végignézett három bátyja arcán, lassan bólintott.

– Végül is miért ne? Még sosem jártam Bostonban.

Michael megragadta az öccse kezét, és megrázta, majd félretett minden udvariaskodást, és szorosán megölelte Patricket.

– Én is ugyanilyen gyanakvó voltam, mint te, amikor Ryan és Sean rám talált a San Diegó-i kórházban – mosolygott. – Azóta kiderült, hogy jó fejek.

Patrick azonban még nem tudta elaltatni a gyanakvását.

– Én inkább még nem nyilatkozom.